

Het putje van Heiloo

Hoe lieflijk ligt het kleine Heiloo
van 't hooft bos beschut
Een kerk, rees oud staet daar gebouwd
daer achter is een put

Die put (een schat voor mens en beest
met helder bron gevuld
Die is daar altijd niet geweest
zoals gij horen zult

Toen Willibrord de Kruis leer bracht
van d' overkant der zee
Was hier een zand in 't heidens land
een dorre droge stee.

De tocht was lang de hitte bang.
de reisflas uit geput
Des heiligs borst versmaakt van dorre
en nergens kruis of put

Daar staat hij leunende op zijn staf
En niet vergeefs in 't rond

daar knielt hij neer en bidt zijn ^{Heer}
daar opent 'sich de grond

Daar vloeit een silverklau bron
die allen nood verdrijft
Waar Willibrod zijn dank bij stort
en die gesezond blijft

Wat is de put van 't kleine Heiloo
in Kemmerland beroemd
die 't wonder looft, ondeb't zijn hoofs
en strooi hem met gebloemt.
N. B. ets.

De Belling

De kleurige aster tot in de gaard
de bekel singt in 't groen
reeds geeft het fijne berken blad
en kleurt needs hier en daar het pad
en spreekt van het na-~~seizoen~~

2

Als sloeg re een gouden sluiergaas
om het hoog geflooid gelaas
iv' dook de ron aan de avond hem

en wierp een laatste rovinglans
op het veld in dauw gebaad.

3

Waar het Rijnegommer binnenspad
de baan naar Egmond kruist
daar vangt een bruinen pop eltop
de adem van het hoedje op
dat door zijn bover reest

4

Een grijsaard sat er aan de voet
als aan de stem geschroefd
der jaren sneeuw vlakke om zijn ^{bruin}
zijn oog was dof zijn haak was bruin
zijn voorhoofd diep gezroefd

5

Zijn kerriekap was grauw van 't stof
van 't slijt zijn haren grijs
een kleine harp stond aan zijn zij
daar lag een oude palster bij
naar arme pelgrims wijs

6

Ginds tussen Egmonds gevelgead
rijst Raaphard land kasteel
nog speelt de laatste purperglans

Op geweltop en toren trans
op ring muur en bankel.

4

De grijsaard hing met vrochten blik
aan trans en torenboog
een langen lange jaren rij
ging in de schaduw hem voorbij
die langs zijn wangen toog.

5

Welop. Welop" mijn appelgraan
so blonk het langs de baan
en op een fier en trappelend ros
en schitterend in zijn edel doos.
sprong daar een jonker aan

9

Gegroet zij minstreel, God gegroet
Ei: waarom hier gemord (soeven),
neem 't nacht verblijf dat ik U bied
en kroont een socht en fieder lied
mijn droeve moeder 't hart.

10

De grijsaard siddende en verschoot
en lei zijn handen saam
uw moeder. schone jonker spreek

Hijn bruine wang werd dodelijk bleek
wie is se, hoe heur naam.

11

Hij stamt van de edele Raap hert of
een vrouwe welbemind
mijn vader toog voor lang uit het land
sinds bleef se bij heur bloed verwant
als weduw met haar kind.

12

De grijs hromp met een zuelt ineen
de jonker sprong van 't saal
kom met mij kranke man kom mee
ik bied uw spijs en leger steu
en minnelijk onthoal

13

neen, noke nu de grijsaard, neen
maar stijg te paard met spoed.
en breng uw moeder dese ring
en zeg dat haar de banneling
van vrede heeft gegroet

14

Zeg dat zijn oog nog een maal hing
aan 't landslot so bemind.
zeg dat hij met een dankbaar hert

haar heeft gezegend uit de vert
voor sich en voor zijn kind

15

Ze zag dat zijn oog de zuigeling
als jongeting heeft aanschouwd
en dat hij toen is heen gespoed
wel met een diep geseheid gemoed
maar dat op God vertrouwt

16

Toen zag hij lang met wondren blik
den schonen jonker aan
sloot hem met somberen blik aan 't hert
Wang rich weer los met wilde smart
en was aan 't oog ontgaan

17

De jonker reed de leirbaan op
maar spoonde traag zijn ros
en toen de burcht vrouw straks de ring
en ballings afreheids goet ontving
toen brak se in haden los.

18

Hoe; sprak de jonker, wien heer smart
door hart en rielt ging
hoe kunt ge toch vol droewig zijn

Wat u weent gij liefste moeder mijn
dus om een vreemdeling

19

Toen hief ze 't bleek gelaat omhoog
van tranen overplast
toen huste zij den gouden ring
en smiltte kind een vreemdeling
Uw arme vader was 't
